

TERESA
CARRERAS

PERIODISTA

Marta Bach:

“El món hauria d'aprendre de tots aquells esportistes que arriben a les olimpíades”

La Marta Bach em saluda amb un somriure quan ens trobem al Centre Natació Mataró. És una de les waterpolistes que han sumat un nou èxit amb la selecció espanyola femenina als JJOO de Tòquio en haver aconseguit la plata olímpica. El seu rol a l'equip és de “defensora pura”. No van poder amb el mur que els van plantar els EEUU a la final. “Al principi, la derrota et sembla un fracàs. Però la reflexió posterior és que aquella medalla de plata ha estat per a nosaltres una passada, fruit del treball en equip”, confessa.

¿Quins valors hi ha al darrera aquesta plata olímpica?

La medalla és el resultat d'una superació d'obstacles físics i mentals important. Els valors que hi ha al darrera són la perseverança en l'esforç, el treball en equip, superació i respecte davant l'adversari. Han estat molt durs aquests JJOO de la pandèmia. La tenacitat, la constància que ha fet que cada una de nosaltres segueixi lluitant per ser a la final. El més gratificant per a mi va ser viure l'èxit envoltada de les meves companyes.

¿Com va ser el moment en què vas veure que perdieu l'or?

Primer ens va semblar un fracàs, per la manera com vam perdre, que va ser molt cruel. Estàvem més preparades però no ens va sortir el joc. A vegades passa. I també s'han d'admetre les derrotes. La primera reacció, per tant, va ser que la medalla de plata no ens agradava; però després dels entrebancs superats aquest premi ha estat per a nosaltres molt gratificant.

Des dels teus primers jocs a Londres 2012, passant per Rio 2016, fins ara, ¿com entens que han evolucionat els valors que et dona l'esport?

Als meus primers Jocs jo era una nena de 19 anys que no entenia gaire bé la importància d'arribar-hi. Ara tinc 28 anys i puc dir que des de Rio 2016 ens ha mogut el valor de la perseverança per poder arribar un altre cop a un podi olímpic. L'esforç de contribuir en un equip m'ha construït com a jugadora i com a persona fins al punt del que sóc ara.

¿Què enveges d'altres jugadores que potser són fins i tot millors que tu?

La paraula envejar no m'agrada. Jo admiro les meves companyes i sento respecte per les rivals. M'agrada dir que sempre m'emmirallo amb qui és la meva ídol, l'Anni Espar. La vull destacar per com treballa, per com juga i, sobretot, per com és com a persona. No li tinc enveja, li tinc admiració.

La gimnasta Simone Biles es va desmuntar per un excés de pressió i va parlar de la necessitat de protegir la salut mental. ¿Com ho vas veure?

No és la primera vegada que això passa. Entre els esportistes d'elit és un gran tabú i és necessari parlar-ne. I parlar-ne més, alt i clar. La felicitat per la seva actitud d'obrir aquest tema. Els esportistes som persones, no som màquines. La pressió s'ha de saber portar. Crec que la figura del psicòleg hauria de formar part de l'equip, cosa que es va instaurant però massa a poc a poc. El nostre entrenador ens ajuda molt a portar la pressió personalment.

¿Què et sembla que alguns esportistes afganesos no puguin participar en els paralímpics de Tòquio pels problemes polítics en el seu país?

És una llàstima. L'esport promou uns valors que van més enllà de la política. Hem de ser competitius i competitives sense oblidar que l'esport ens ajuda en l'educació, en la cohesió social i ens converteix en mirall per infants i joves. El món hauria d'aprendre dels esportistes que arriben a les olimpíades.

1

1 La matoronina Marta Bach, després de rebre la medalla de plata.